

MODERNÍ ROMANCE

 metafora

JEN O TROCHU víc

Druhá kniha
nové série bestsellerové autorky
PROTIKLADY SE PŘITAHUJÍ

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Stella Wallinová během jediného dne ztratí milence, práci i domov. Po divoké noci plné vzteku a koktejlů dochází k jedinému řešení, jak ze všeho ven – musí opustit Stockholm a pokusit se prodat chátrající vesnický domek po prarodičích na jihu Švédska.

A tak se ocitá na venkově, ve společnosti krav, slepic, koz a jednoho nafoukaného farmáře... který ovšem umí neobyčejně dobře líbat.

Tím ale Stellingy venkovské trampoty teprve začínají. Brzy je vtažena do konfliktů, které hýbou celou vesnicí, a přitom ještě stíhá pátrat po věcech ze své minulosti. Jaká vlastně byla její matka? A kdo byl její neznámý otec?

Jen o trochu víc je román plný oblíbených ingrediencí, které charakterizují Simonu Ahrnstedtovou – humoru, romantiky, společensky aktuálních témat, živoucích postav a erotiky.

„Novou knihu Simony Ahrnstedtové prostě musíte mít.“

– Lottens bokblogg

„Tohle se mi opravdu líbilo. Pokud máte rádi předchozí knihy Simony Ahrnstedtové, nebudete zklamaní!“

– Nellons bokblogg

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

JEN
O TROCHU
víC

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

JEN
O TROCHU
VÍC

Přeložila Helena Matocha

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Bara lite till © Simona Ahrnstedt 2019

First published by Forum, Stockholm

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Helena Matocha, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-567-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-566-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-148-9 (print)

Stella Wallinová nevěřila, že se to mohlo stát jí. Už toho zažila hodně. Ale tohle? Každá žena si myslí, že jí se to stát nemůže. Že zrovna ona nebude tak hloupá, prostoduchá a důvěřivá. Ale ona zjevně byla.

Stella byla v šoku. Ne, byla našťvaná. Ne. Byla v šoku a našťvaná.

Pevně stiskla kabelku od Chanelu, měla ji už roky a milovala ji skoro víc než vlastní život.

Ze všeho nejdřív si to samozřejmě nechtěla připustit. Nevěřila, že je to pravda. Ale byla. Byla podvedená. Její přítel ji podváděl. Zatímco se pro jednu soustředila jen na sebe a zabývala se svými věcmi, on se scházel s jinou ženou. Mockrát. S tou... tou... tamtou. Stella vůbec nic netušila.

Takže ji podváděl. A ona teď neměla kde bydlet, protože byt byl jeho. A byla bez práce. Protože... no... protože.

Podvedená, bez bytu a bez práce. Ještě se nerozhodla, co z toho je nejhorší.

Rozhlédla se, vůbec se nepoznávala. Vzduch byl nepřírozně svěží. Žádné výfukové plyny, žádné zvuky. Stáhl se jí žaludek.

Narovnala si sluneční brýle. Dařilo se jí dobře. Měla fajn práci v oblasti, která se jí líbila. Taky měla kde bydlet, což nebylo tak samozřejmé, když je vám dvacet osm a žijete ve Stockholmu.

Měla cíl a sen.

Ten svůj sen. Měla ho, co jí paměť sahala. A teď na něj poprvé za dva roky téměř dosáhla. Sen o budoucnosti, ve které bude konečně moci dát průchod své kreativitě a fantazii. A taky měla přítele. Toho zasraného hajzla.

Jak mu mohla tak věřit? Ona přece nikdy nebyla naivní a uměla se o sebe postarat. Věděla, že život umí dát člověku pěknou facku.

Zamžourala přes sluneční brýle. Venkovu nerozuměla. Vzduch tu byl tak čistý a aromatický, až se jí z toho točila hlava. A bylo tu hrozně ticho. Ona vyrostla v hlučném Södermalmu ve Stockholmu. Od deseti let jezdila sama metrem. Milovala pulz města. Ty davy lidí. Člověk, bez ohledu na oblečení a barvu pleti, nevyčnival. Parky s květinami a křehké stromy obklopené betonem a kamenem.

Zapotácela se. Lodičky od Louboutina měly trochu moc vysoké podpatky a nebyly stavěné na cestování – ostatně to nic z toho, co měla na sobě. Byla oblečená, jako by si měla dát někde ve městě drink a pak jet domů taxíkem, úplně neprakticky, ale chtěla se cítit sebevědomě a hezky, takže si oblékla svoji nejkrásnější hedvábnou blůzu, týdny o ní přemýšlela a pak si ji hrozně dlouho šila. Byl to jeden z nejhezčích kousků oblečení, které ušila. Protože se chtěla cítit hodně silná.

No a teď tady stojí na otevřené planině, má vyžehlené vlasy, boty na podpatku, na sobě hedvábí a kašmír a ze všech sil se snaží zahnat hrůzu. Ale má plán. Dobrý plán. Ani trochu praštěný.

Svůj dům prodá boháčovi jménem Erik. Je to malý dům na bezcenném kamenitém pozemku, řekl jí, ale při rychlém jednání jí nabídne dobrou cenu, a ona vezme cokoli, protože teď ze všeho nejvíc potřebuje peníze. Kromě toho začne pátrat po své tajuplné matce, po svém ještě tajnějším otci, no a nakonec se rychle vrátí do Stock-

holmu, aby stihla stěhování do New Yorku, ať to bude stát cokoli. Od všeho tady uteče.

Takhle jednoduché to je. Pokud ovšem dostane dost peněz za dům. A pokud ji vezmou na školu.

Rukou odehnala mouchu.

Tolik otázek. Ale nejdřív najde Laholm. Stiskla kabelku, prsty se dotkla přívěsku, který nosila jako talisman, a rozhlédla se po té pustině: prázdné nádraží, dálnice a všude okolo louky.

Kde je, sakra, Laholm?

Kohout nahlas kokrhal. Ten rámus pronikl Thoru Nordströmovi do sna. Kohout nepřestával, Thor mezitím vstal, vystrčil hlavu z otevřeného okna a zakřičel: „To už by stačilo.“ Pronikavý zvuk utichl, ale bylo slyšet, jak se zvíře nadechuje, aby pokračovalo s ještě větší intenzitou. Thor se oblékl: seprané pracovní kalhoty, bílé tričko a obnošená kostkovaná košile, sešel dolů do kuchyně postavit na kávu a pokusit se konečně pořádně probudit.

Kuchyňským oknem sem pronikalo světlo. Ledová voda v řece Lagan se blyštěla mezi stromy a kopečky se zelenaly. Jaro už bylo v plném rozpuku a Thor měl na usedlosti spoustu práce.

Otevřel dveře a dovnitř vběhli dva psi. „Všechno v pohodě?“ zeptal se, když se Nessie vrátila z inspekční výpravy. Černobílá border kolie zavrtěla ocasem. Nessie byla lovecký pes, chytřejší než většina lidí, které Thor znal. Podrbal ji za uchem a v tu chvíli přiběhl Pumba, štěně labradora, které bylo Nessie vždycky v patách a taky připravené kdykoli cokoli sežrat. Jídlo bylo z Pumbova pohledu nejlepší věc na světě, však už teď měl docela zakulacené břicho.

Thor nakrmil psy, vypil trochu kávy, zbytek si nalil do termosky a byl připravený.

„Pojďte, půjdeme to obejít,“ vyzval chlupáče. Nessie se rozběhla a Pumba běžel za ní, co mu krátké nožky stačily.

V tuhle roční dobu pracoval Thor od rána do večera. Měl velkou usedlost s pastvinami, záhony, loukami a lesy. Měl sice pomocníky, ale stejně za všechno nesl největší odpovědnost. Pěstoval ovoce, zeleninu a lesní plody, choval zvířata.

Nejdřív pustil z kurníku slepice. Hlučný kohout se napřímil, přesvědčený, že tady rozhoduje on. Thorovy slepice žily v přísném matriarchátu, takže kohouti se mohli hádat, jak chtěli. Slepice začaly zobat a kohouti střežili jejich bezpečí.

Šest bílých krav už čekalo venku. Thor je vzal dovnitř, omyl jim vemena a podojil je. Mléko mu stačilo pro vlastní spotřebu a vyráběl z něj i sýr, který prodával. Jeho „ohnivý sýr“ byl velmi oblíbený, taková švédská varianta sýru halloumi, a dal se skvěle grilovat. Pak Thor vypustil krávy zase na pastvu a prošel pozemek, aby zkontroloval, že se za noc nikde nic nestalo. Na tak velké usedlosti bylo pořád co dělat a žádný den nebyl stejný jako předchozí. Stále bylo nutné něco opravovat, nosit, kopat, ale jeho to bavilo, protože měl rád fyzickou práci. Možná je práce způsob, jak si vyčistit hlavu od myšlenek, říkal si, a přitom kontroloval plot, který potřeboval opravit.

Ze starého zvyku to vzal kolem magnolie, kterou vysadili už před mnoha lety. Sice nebyla uschlá, ale za celou tu dobu, co tu rostla, ani jednou nevykvetla, neměla jediný pupenec, jen bledé zelené listy a rozčepýřené větve. Měl by ji pokácet, pomyslel si jako už tisíckrát předtím. Jenže nemohl. Prostě nemohl.

„Pojďte,“ pískl na psy.

Společně pak procházeli zahradou, kde kvetly ovocné stromy. Jablka, hrušky, třešně a na chráněném slunném místě i exotičtější odrůdy: meruňky a mandloně. Nad krajinou přeletěl jestřáb a na chvilku vyplašil všechny malé ptáky a potenciální kořisti. Konipasi a skřivani

hledali hmyz v prachu a na hladině jezera se usadil pár labutí.

„No tak, Pumbo,“ sklonil se Thor a vytáhl štěně z králíčích nory, kde uvízlo se zadkem ve vzduchu. Pes se rozštěkal a vyrazil dál. Thor pohlédl na barabiznu na břehu říčky, která ohraničovala jeho pozemek. To stavení bylo čiré utrpení. Několik posledních let rychle chátralo. Vlastnil ho nějaký pitomec, který se o něj vůbec nestaral. Thor na domě občas něco spravil, ale nejlepší by asi bylo ho nechat spadnout. Střechou teklo, okna potřebovala opravit, dům neměl žádnou izolaci a jen bůh věděl, jaká zvířata se usadila uvnitř. V zahradě rostl jen plevel a obří smrk, který by potřeboval pokácet dřív, než se stane neštěstí. Thor se na tom pozemku docela dost napracoval, snažil se ho vyčistit a odvést z něj vodu, nedokázal se na tu zkázu jen tak dívat. Tenhle kousek půdy byl taky jeho nárazník proti nejhoršímu sousedovi. Thor se zadíval na vodopád nedaleko domu. Jezírko plné žab a salamandrů, kterým se ve stínu dobře dařilo. Bylo tam i hodně motýlů, květin a hmyzu – pestrá biologická skladba na tak malém prostoru. Možná by se Thor měl spojit s majitelem a koupit to, ale na seznamu úkolů měl spoustu důležitějších věcí. Většinou byl rád, že přečkal další den bez nějaké katastrofy.

„Haló,“ zavolal na něj někdo o pár hodin později.

Thor zkontroloval hodiny. Směrem k němu kráčela My, brzy bude čas na oběd.

„Co děláš?“ zeptala se, dala mu pusu a pozdravila psy. Thor hned poznal, že je dneska nějaká jiná, ale nevěděl, čím to je. Zvedl ruku s kladivem, aby jí ukázal, co se chystá dělat.

„Utíká mi koza, musím stlouct lepší plot.“

Spolu pak zašli ke kozí ohradě, následování psy. My se mračila a Thorovi zatrnulo. Byl neustále nachystaný, že se

něco pokazí. Stalo se něco? Když přišli k ohradě, My se podívala na provinilce: bílé kůzle s černými tečkami si je nevinně prohlíželo. Thor se zatvářil přísně. Včera je musel honit až u silnice. Kůzle se na něj dívalo a stříhalo ušima. Koutky tlamy mu směřovaly vzhůru, takže vypadalo, že se usmívá.

„Ta je nová?“

Kývl.

„Jak se jmenuje?“ zajímala se My.

„Říkám jí Trampota.“

„Ahoj, Trampoto, ty jsi ale hezká holka, neposlouchej ho,“ natáhla My ke koze ruku. Koza jí hned začala okusovat rukáv svetru. My ruku rychle stáhla. „Thore, musíme si promluvit.“ Do prdele. Už se z věty *Musíme si promluvit* někdy vyklubalo něco dobrého? „Víš, že tě mám ráda.“

„Já tě mám taky rád,“ ujistil ji Thor upřímně. Znali se dlouho, už od školy. Za posledního půl roku se vídali často a několikrát se spolu vyspali. Thor považoval My za svoji přítelkyni, ale o budoucnosti se spolu nikdy nebavili. Nebo o jejich vztahu. Thor nebyl hloupý, a tak mu bylo jasné, že to se teď změní.

„Hm.“ My zkřížila ruce na prsou a podívala se jinam. Vždycky šla hned k věci, a to se na ní Thorovi líbilo. Teď ale vypadala smutně a našťvaně.

„Co je?“ zeptal se.

„Moc ti nejde dávat najevo, že mě máš rád.“

Upřímně, pro Thora byl jejich vztah spíš pohodlný než vášnivý. Ale předpokládal, že My je spokojená. Nevěděl, co má říct a co My očekává.

„Tobě se to mezi námi líbí?“ zeptala se ho.

My byla zábavná, hodná a sexy. Měla blondáté vlasy a modré oči, tenhle typ se Thorovi odjakživa líbil. Jeho žena měla taky blondáté vlasy a modré oči. A jeho žena bývala expert v kladení návodných otázek.

„Jak to myslíš?“ zeptal se opatrně.

„Upřímně řečeno, ani nevím, moc se mi líbíš.“

„Ale?“

„Žádné ale. Jsi hodný kluk. Ale někdy si říkám, že bychom si měli dát pauzu.“

Pauzu? Thor to nechápal. „Ty se chceš rozejít?“

„To mi přijde jako velký krok. Docela nám to klope,“ pronesla, ale moc přesvědčeně to neznělo.

Thor si strčil kladivo za pásek. Podíval se na louku, uprostřed stál jeho traktor.

„Asi potřebuju chvíli na rozmyšlenou,“ oznámila mu My.

Thor se podrbal na tváři.

„Možná bych taky chtěla poznat jiné lidi?“ dodala.

Thor se přestal drbat.

„Jaké lidi?“

„Thore, já ti nechci ublížit, ale asi i ty tušíš, že to mezi námi nikam nevede.“

Měla pravdu. A byla to jeho chyba, Thor to věděl. My si zaslouží někoho, kdo ji bude milovat z celého srdce, to mu bylo jasné. Někoho, kdo do toho dá všechno. Kdo jí dá, co chce. Kdo není poznamenaný, zničený a tohle všechno.

„No, jestli to tak chceš.“ My nebude první, která se s ním kdy rozešla. Naopak. Lidi z jeho života odcházeli pořád. S tím se člověk musí smířit. Nebo ho to zničí.

„Já nevím, co chci. Ale chci být upřímná.“

„Máš pravdu.“ Thor se zase podíval směrem k traktoru. Řidič, mladý kluk, který mu občas pomáhal, vyskočil ven a prohrábl si vlasy.

„Mám jen krátkou pauzu na oběd, musím zpátky do práce,“ řekla My. „Jsi v pohodě?“

„Jo, taky musím pracovat,“ ukázal Thor na louku a traktor.

My ho váhavě objala, rozloučila se s ním a odešla. Thor sledoval, jak odchází, světlé vlasy na zádech, bylo na ní vidět, že se jí ulevilo.

Tenhle den se nezařadí do mé top pětky, pomyslel si.

Později toho dne zůstal Thor sedět v autě, zatímco vlak do Malmö pomalu odjížděl a mizel v dálce. Vezl na nádraží rodiče. Jeli za kamarády, pak na operu, měli přespat v hotelu a ráno se tam nasnídat. Thor jim to přál, protože skoro nikdy nikam nejezdili.

Tělo ho po dalším dlouhém dni bolelo. Dlouhý týden. Dlouhý život. Bylo mu třicet šest, ale zrovna teď se cítil na dvojnásobek. Vydechl. Pustil z hlavy všechny myšlenky.

Bylo hezké si jen tak chvíli posedět v autě a dělat, že život na člověka neklade žádné nároky. Jako by jeho jediným problémem bylo jet domů, otevřít si pivo a přemýšlet, jestli se bude dívat na televizi, nebo si číst knížku. Skoro se zasmál, protože k tomuhle měl jeho život opravdu hodně daleko.

Dopřál si jen chvilku a pak byl čas pustit se zase do práce. Starat se o usedlost, nést zodpovědnost.

Otočil klíčkem v zapalování. V tu chvíli vyšla z nádraží nějaká žena. Měla dlouhé tmavé vlasy a obličej schovaný za velkými slunečními brýlemi, i když květnové slunce už zapadalo. Tuhle dobou bylo kolem nádraží pusto, autobus odjel a jiná auta Thor nikde neviděl.

Držel volant a váhal. Ne že by znal všechny místní, tak malý Laholm zase nebyl. I když tu bydlel celý život, bylo tu hodně lidí, které neznal. Měl ale přehled o lidech svého věku a tuhle holku tu nikdy neviděl. Taky vyhlížela dost jinak, než lidi v Laholmu obvykle vypadali, takže si byl jistý, že není odsud. Z města, odhadoval. Nevěděl proč, ale kvůli těm botám na vysokém podpatku a sofistikovanému vzhledu prostě nevypadala jako holka z vesnice.

Taky zjevně nevěděla, kam se má vydat, protože se rozhlížela, jako by něco hledala. Dlouho zírala na prázdné stanoviště taxíků a na ceduli, že v současné době bohužel není možné si v Laholmu zavolat taxi. S taxíky tu byla potíž.

Thor čekal, hrozně se mu chtělo domů, ale zároveň ho zajímalo, jak to ta holka vyřeší. Přijede pro ni někdo? Jinak se odsud dalo dostat dost těžko. Nádraží bylo v pustině, nešťastná stavba dost daleko od města.

Pevně stiskl volant. Tahle ženská ho nemusí zajímat. Má spoustu jiných problémů. Jeho konto s problémy je přeplněné. Potřebuje den, půlhodinu bez krizí.

Je dospělá, ať se o sebe postará. Jenže...

Thor jen nerad vypnul motor. Nedokázal by říct proč. Doufal, že se nakonec přece jen někdo objeví, ale když pořád nikdo nepřicházel, otevřel dveře a bez nadšení vystoupil.

Žena se k němu hned obrátila. Thora ovanula vůně jasmínu. Ale možná si to jen namlouval. I to, že ho zamrazilo.

„Dobrý den, jak se máte?“ zavolal.

Sluneční brýle na něj vyděšeně zíraly. Snažil se působit mile a laskavě, ne jako velký zanedbaný a naštvaný chlap, i když přesně takový byl.

„Všechno v pohodě?“ Zase ho ovanula ta květinová vůně.

„Kde je město?“ zeptala se hlubokým hlasem s jasným stockholmským přízvukem. Jasně že je z hlavního města. To se dalo poznat z lhostejného postoje a naprosto nepraktického oblečení. Thor spočinul pohledem na lesklých černých botách se štíhlými vysokými podpatky. Byly hezké, to musel uznat. Její nohy v nich vypadaly nekonečně.

Ukázal směrem na Laholm. „Támhle.“

Žena beze slova vykročila. Thor se za ní podíval. To si

dělá legraci? „Tam nedojdete,“ zavolal za ní. Rozhodně nebyla oblečená na dlouhou procházku. Spíš na večer v baru. Hodila by se na luxusní koženou pohovku. A k tomu večerní šaty a silonky, které zašustí, jakmile se pohne. Tmavé vlasy by jí padaly na nahá ramena. „Je to daleko, autem to trvá deset minut,“ dodal.

Žena se zastavila. Přehodila si velkou tašku na druhé rameno. Dokonce i Thor poznal, že musela být hodně drahá. Zase ho ovanul její parfém. Teplý. Smyslný. Sem naprosto nevhodný.

„Odkud teda jezdí autobusy?“ zeptala se a tiše dodala: „V téhle díře.“

„Ten vám ujel. Před chvilkou.“

Zamračila se. „Neuvěřitelný. A seženu tady taxík?“

„Ty tu nejezdí. Firmy sem přicházejí a zase odcházejí.“

„Jako vůbec? To si děláte legraci.“

To teda. Humorem, tím byl Thor proslulý.

„Jste na venkově,“ oznámil jí a pocítil vztek. Byl unavený a ona by nemusela být tak uštěpačná, hezké nohy a pěkný hlas nemohly srovnat všechno. „Na venkově to takhle prostě je. Pro vás nikdo nepřijede?“

Podívala se na něj, jako by v životě neslyšela hloupější otázku. Možná opravdu ne. Působila tak nějak osaměle. „Ne.“ Čekal, jestli to nějak nerozvede. „Zvládnou to,“ prohodila.

„Tak fajn.“

Thor zůstal na místě, svářily se v něm dva pocity. Fakt chtěl jet domů. Nechat ji svému osudu. Pustit se do jedné z tisíce věcí, které musí udělat. Ale zároveň...

Žena mlčela. Pevně svírala kabelku. Klouby jí zbělely.

„Nechcete, abych vás odvezl?“ zeptal se. Prostě ji tam nějak nemohl nechat.

„Řekla jsem, že to zvládnou,“ zopakovala a odvrátila se od něj.

Thor zůstal zírat na její záda. Tak jo, no. Nasedl do auta. Nastartoval motor. Zařadil zpátečku. Podíval se do zpětného zrcátka. Ještě pořád tam stála. Ztratil by tak pět minut. Sám si právě dopřál svých pět minut a místo toho, aby jel domů, dostal se do téhle situace. Ale prostě ji tam nemohl nechat. Na venkově si lidi pomáhají. Tak ho vychovali. Tak je to správné.

Naštvaně otevřel dveře. „Jedete do hotelu?“ zavolal. To by nebyla taková zajížďka, klidně by ji tam mohl odvézt.

Dlouho mlčela a pak odpověděla: „Ne.“ Pořád se tvářila prkenně. Ale něco na jejím postoji, nejistém hlasu, zaťatých kloubech svědčilo o tom, že není tak komisní, jak se dělá.

„Jedete k někomu na návštěvu?“

„Ne.“

„Tak jste vystoupila na špatné zastávce?“

„Nejsem idiot.“

„Když myslíte,“ pokrčil rameny.

Tak jo. Měl by ji tu nechat. Ale už se ochladilo. Květnové večery nebývaly moc teplé, pofukoval studený vítr. Minulý týden se přes noc udělala námraza a jistě bude ještě chvíli trvat, než tohle nebezpečí pomine.

„Fakt tu nejede autobus ani taxík?“ ujišťovala se znovu.

Thor zavrtěl hlavou.

„Jak dlouho to do města trvá pěšky?“

Thor významně pohlédl na její nepraktické boty. „Podle toho, jak rychle jdete. Je to skoro pět kilometrů. Potřebujete do centra?“

„Nevím. Asi ne. Jdu do ulice Magnoliavägen.“

„A číslo popisné?“

„Tři.“ Kousla se do rtu a udělala krok směrem k němu.

„Víte, kde to je?“

Thorovi to najednou docvaklo. To je ona. Musí být. Ta měšťačka. „Je to na druhém břehu řeky,“ informoval ji,

už bez soucitného podtónu. „To je ještě mnohem dál,“ dodal.

„No jasně.“

Jako by ztratila elán. Přejela si rukou po vlasech. Sundala sluneční brýle. Stála moc daleko na to, aby jí viděl do očí, ale zdálo se mu, že má pod nimi temné kruhy. Nechtěl ji litovat. I když vypadala unaveně. A zničeně.

„Co tam budete dělat?“

„Kde?“

„V Magnoliavägen.“

„Budu tam bydlet.“

Thor jen těžko skrýval překvapení. „Opravdu?“

„Vlastním tam dům,“ vystrčila vzdorovitě bradu. „Je můj.“

„Mám vás tam odvézt?“ slyšel se Thor říkat. Tam prostě pěšky dojít nemůže. Pečlivě si ho prohlédla od hlavy k patě, jako by odhadovala, jestli není nějaký šílený vrah. Jeho zase zamrazilo. Zjevně kontrolou prošel.

„Jestli by vám to nevadilo.“ Vyrazila k němu na těch nemožně vysokých podpatcích. Cesta byla nerovná, takže několikrát klopýtla.

Thor protočil oči. „Naskočte si,“ vyzval ji.

Tohle bude možná ještě zajímavé.

Stella se v duchu ptala, jestli bylo opravdu tak nerozumné nasednout do auta k cizímu chlapovi. Její schopnost odhadnout muže byla zjevně dost špatná. Peder, její bývalý přítel, pracoval v kultuře, byl to kluk z vyšší třídy a nevěrný hajzl, podváděl ji celou věčnost, aniž by to tušila.

S Ann. Ann!

„Nechápu, proč tu autobusy jezdí tak málo,“ zahájila konverzaci a pro jistotu se chytla kliky u dveří. Tmavovlasý řidič mohl být klidně sériový vrah, který číhá na svoje nic netušící oběti na nádraží.

Muž vyjel na silnici. Jeho pohyby byly klidné a působil tak nějak solidně, jako by byl stavěný odolávat větru a dešti.

„Jste na venkově, buďte ráda, že tu vůbec nějaké jezdí.“

Nevypadal nebezpečně. Spíš našťavaně. A jeho nehty od hlíny a obnošená flanelová košile svědčily o tom, že on do kultury nedělá, což v tuto chvíli mluvilo v jeho prospěch.

Že ona se nikdy nepoučí!

Stella zavřela oči. Prostě si nedokázala pomoci, přitahovali ji muži, kteří uměli citovat francouzské klasiky, měli přehled o divadelní scéně a byli dostatečně uhlazení. Do Pedera se zamilovala okamžitě, byl celebrita, z dobré rodiny, pracoval jako režisér a krásně se oblékal. A on se zamiloval do ní. Tedy, byl do ní zamilovaný, než začal spát s Ann. Stylistkou Ann Bokgrenovou, kte-

rá nezdravě milovala běžovou barvu. A zjevně taky cizí muže.

Podívala se tomu muži na kalhoty. Čisté. Stehna napínala starou džínovinu.

„Jak dlouho se tam jede?“ zajímala se, zatímco za oknem ubíhala čerstvě vyhlížející zelená krajina.

„Ještě chvíli,“ zabručel a ani se na ni nepodíval.

Vytáhla telefon. Byl skoro vybitý, nabíječku neměla. Jako by jí to nemyslelo. Ze Stockholmu odjela naprosto nepromyšleně, zabalila si jen spodní prádlo, šminky a kreditní kartu. Je přece ženská, co se o sebe umí postarat. Jenže nikdo neví, že nasedla do tohoto auta. To bylo tak zbytečně nebezpečné. Rychle napsala esemesku své nejlepší kamarádce Maud Katladóttirové:

STELLA: *Sedím v autě, jeden chlap mě hodí k domu. Brzy se mi vybije telefon.*

Znovu vyhlédla z okna. Byla tu jako dítě, ale nic nepoznávala. Halland. Tady to moc neznala.

MAUD: *V autě? Jsi v pohodě?*

STELLA: *Jo.*

Aspoň v to doufala.

MAUD: *Už ses viděla s pánem domu? Je hezkej?*

STELLA: *S pánem domu ne, jen s nějakým nabručeným vildákem.*

Položila si telefon do klína. „Vy jste odsud?“ zeptala se a pohrávala si s mobilem. Jak dlouho jí asi vystačí baterie nabitá na sedmnáct procent?

„Jo. Narodil jsem se tu a vyrostl tady,“ odpověděl muž a zapnul pravý blinkr.

„Můžu vám přes Swish připlatit na benzin,“ snažila se Stella o přátelský rozhovor. Řidič nijak nereagoval. „Máte Swish?“ zeptala se.

Muž pomalu zavrtěl hlavou, jako by to byla hloupá otázka. Třeba neví, co to Swish je?

„Nebo vám to dám v hotovosti,“ navrhla. Nějaké drobné ještě v peněžence měla. Potřebovala k bankomatu. Snad tady jsou bankomaty?

„To je v pohodě,“ ujistil ji muž.

Jeho pohyby byly úsporné. Řídil a řadil naprosto klidně. Byl urostlý, když šlapal na pedály, látka na kalhotách se napínala, na sedadle zabíral hodně místa. Blýskl po ní pohledem. Jen letmo, ale přesto ji přistihl, jak se na něj kouká, a Stella se z nějakého důvodu začervenala. Začervenala. Už se ani nepamatovala, kdy se jí to stalo naposled. No ale co. Ten chlap nebyl přímo ošklivý. Když se někomu líbí takové ty vesnické rustikální typy.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Proč to chcete vědět?“ štěkla.

Zabočili.

„Hele, klídek. Jen si povídáme. Já jsem Thor.“

„Stella,“ vyslovila po chvíli váhání.

Uklidní se, až vypadne z tohohle auta. Chlapi fakt nic nechápou. Navíc nemají na čele napsáno, jestli jsou hodní, otřepavé nebo ještě něco mnohem horšího.

Rozhostilo se ticho.

Cesta vlakem byla strašná, v kupé řvaly děti a nějaké ženské ve středním věku se všemu hystericky smály. Při přestupu v Göteborgu zvolila špatné nástupiště a málem nestihla přípoj. A někde u Halmstadu zpanikařila, protože si uvědomila, že je opravdu na venkově. Nikoho tu neznala, ani pořádně nevěděla, co *tu* je.

Měli domy, usedlosti a lesy. Některé domy byly natřené a udržované, jiné sešlé a opuštěné. Po chvíli vjeli na vedlejší silnici. Stella usoudila, že už tam za chvíli budou, a trochu se uvolnila. Na jedné straně cesty se objevila téměř zřícenina. Byla opravdu na spadnutí. Někdo by to měl strhnout a postavit tady něco jiného, pomyslela si. Těšila se, až uvidí svůj domek. Znovu si ověřila, že má

klíč, visel na svazku jako vždy. Dotkla se ho ukazováčkem, v duchu se sama sebe ptala, co by na ni dneska asi řekla její máma. Neměla tušení. Máma odmítala cokoli, co mělo co do činění s Laholmem, úplně se od svých kořenů odstříhla. V kabelce měla Stella ještě kousek čokolády a pytlík čaje, který si vzala ve vlaku v první třídě. Uvaří si čaj a dá si čokoládu. Nemá tušení, co všechno v domě je. Advokát při podpisu smlouvy říkal, že je tam jídelní porcelán a nábytek. Tehdy byla Stella hrozně rozrušená a už ho pár let neviděla, takže nevěděla. Zítra všechno zařídí.

Thor zpomalil.

„Děje se něco?“ Kruci, snad to teď na ni nezačne zkoušet.

Auto zastavilo.

Thor zařadil neutrální a Stella se chystala protestovat.

„Vy si pro něco jdete?“ zeptala se. Nechtěla být nezdvořilá, ale hlavně už chtěla být na místě.

„Tady to je,“ kývl Thor na cestu.

„Za tou zříceninou?“ zeptala se skepticky. Nebo ji prostě chtěl vysadit uprostřed pustiny? „Omlouvám se, že jsem byla předtím nepříjemná,“ promluvila nejmilejším tónem, kterého byla schopná. „Mám za sebou pár těžkých dní.“

Thor se krátce a bez humoru zasmál.

Stella se taky přiměla k úsměvu. „Opravdu bych byla ráda, kdybyste mě odvezl až na místo. Zaplatím vám benzin. Jestli nemáte Swish, můžeme to vyřešit nějak jinak.“

Nasadila tón, který používala v obchodě na extra nepříjemné zákazníky. Ve chvílích, kdy nějaká frustrovaná ženská v domácnosti dospěla k závěru, že ji Stella špatně obsluhuje, případně když milionářská dědička syčela, že sebou má mrsknout.

Thor se přes ni rychle natáhl. Málem vykřikla. Bylo to nečekané a ona byla ve střehu. Opřela se co nejhlouběji

do sedačky. Thorova košile se jí dotkla a ona ucítila vůni přírody a tepla. Ale on jen něco zamumlal a otevřel dveře na její straně.

„Nejste jediná, kdo to měl v poslední době těžké.“ Bradou ukázal na polorozpadlé stavení. „To je váš dům.“

Stella zaváhala a pak pomalu vystoupila. Otočila se. To musí být nějaký odporný vtip. „Jste si jistý...“ Přerušilo ji zabouchnutí dveří od auta, které se dalo do pohybu, zanechávajíc za sebou oblak prachu.

Stella se jen těžko smířovala s tou podivnou situací, otočila se k domu a s údivem na něj zírala. Při bližším pohledu si ho vybavovala z dětství. Když byla malá, měli doma jeho fotku ve zlatém rámečku. Ale na obrázku to byl krásný a opečovávaný domek, švédská idylka s bílými rohy a kvetoucími růžemi, ne barabizna na spadnutí pokrytá špínou. Udělala krok dopředu. Pod botami jí zapraskal štěrk a ona si najednou ten zvuk vybavila. Tenhle dům patřil prarodičům z matčiny strany a ona je navštívila, když jí bylo tak devět deset let. Vzpomínala si na uhrabaný štěrk pod nohama, čisté dřevěné podlahy, pestré koberce a rudé pelargonie v oknech. Jasně že čas nestojí, ale tohle... Tady se nedá bydlet.

Ozval se nějaký zvuk a Stella málem vyletěla z kůže. Během krátké cesty autem padla tma, a tak rychle prohrabala kabelku. Našla klíč a pevně ho sevřela v dlani. Jak si to vlastně představovala? Hluboko v nitru doufala, že zdédila kouzelný domek. Jako se to stává ve filmech a knihách. Třesoucí se rukou strčila klíč do zámku a otočila jím. Jenže kdyby to bylo ve filmu, byl by Thor okouzlující krasavec, který by ji hned prokoukl a pomohl jí na cestě za sebepoznáním. Ne vidlák, který ji vykopne z auta a odjede.

Klíč se v zámku samozřejmě zasekl. Hystericky s ním škubala, ale nepohnul se ani o kousek. Co když se ne-

dostane dovnitř? Každou minutou byla větší tma a zima. Stelle bylo chladno, měla hlad, chtělo se jí čurat a slyšela divné zvuky.

Proč sem vůbec jezdila? Proč? Proč? Proč?

Znovu škusla a klíč se k její úlevě tentokrát v zámku otočil. Pomalu otevřela dveře. Ovanul ji zatuchlý vzduch, uvnitř byla tma jako v pytli. Tápala rukou po zdi, našla vypínač a stiskla ho, ale nestalo se nic. Světlo rozsvítit nešlo. Nebo byla vypnutá elektřina, to ji nenapadlo. A znamenalo to, že si nemůže rozsvítit ani zatopit. Super. Potlačovala paniku a popošla do místnosti. V domě byla temná před-síň, na jedné straně kuchyně a na druhé maličký obývací pokoj. Všechno mnohem menší, než jak si to pamatovala. Našla záchod. Nebyla v něm voda, jen napadaná tráva, a když Stella otočila kohoutkem nad umyvadlem, kam se jí sotva vešly ruce, voda netekla. Takže byla bez vody, topení a světla.

Stejně se do suchého záchodu vyčurala a utřela se posledním papírovým kapesníčkem. Upravila si šaty a šla do malinké kuchyně. Tam bylo aspoň okno, sice hrozně špinavé, ale trochu světla sem pouštělo. Brzy už ale bude venku úplná tma.

Kuchyňské poličky zely prázdnotou. Když vytáhla zásuvky, našla v nich jen zpuchřelé gumičky a rezavé příbory. Ale díky bohu v jedné objevila svíčky a sirky. Postavila svíčky na prasklý podnos, zapálila je a sundala si boty. Podlaha ji studila, ale chodidla ji hrozně bolela od těch vysokých podpatků. Byla chyba v nich jet. Jenže ona potřebovala cool boty a hezké oblečení jako brnění. Ne že by jí to moc pomohlo.

Otevřela horní skříňky. Byly tam hrnky, pár skleniček a omlácené podnosy. Poslední dveře vedly do spižírny. Police byly prázdné, až na pár vyboulených konzerv, jejichž etikety už byly nečitelné. Chystala se zavřít, když její

zrak upoutalo něco úplně vzadu. Natáhla ruku a vyndala láhev bez etikety. Odšroubovala zátku, obsah voněl dost ostře, a když se napila, rozlila se jí tělem chuť levné, ale požitelné whisky. Odnesla si svíčky, láhev a sirky do obývacího pokoje. Napila se a porozhlédla se po tom nadělení. Vybledlá pohovka s tenkým špinavým polstrováním a omlácenými opěrkami a dřevěná truhla, nic víc tu nebylo. Žádné koberce, záclony ani polštáře. Žádné obrazy, poličky. Jen holá podlaha, dva rozbité kusy nábytku a zatuchlý pach. Stella si pamatovala, že dům měl půdu, ale tam se teď neodvažovala jít. Se svojí momentální smůlou by si ještě mohla něco zlomit.

Znovu se napila whisky. Cítila, že jí začíná stoupat do hlavy. Sedla si na pohovku. Jedla čokoládu. Otázka byla, jestli může klesnout ještě hlouběji. V noci ji tu nejspíš něco sežere. Pavouci a myši. A celému světu to bude jedno.

Stiskla kabelku a láhev. Tohle byl celý její majetek. Barabizna. Stará whisky, mámin náhrdelník a boty a kabelka, které osobně navrhla. Bylo šílenství sem takhle přijet. Zase zaslechla houkání a pak škrábání. Pořádně si lokla. Venkov nebyl nic pro ni.

Telefon cinkl. Zpráva od Pедера.

PEDER: *Stýská se mi po nás.*

Naštvaně mu odepsala.

STELLA: *Tak to jsi asi neměl spát s Ann.*

Doteď nepochopila, že ji Peder podváděl s Ann. Ze všech lidí na světě byla Ann ta poslední, o které by si myslela, že se bude Pederovi líbit. Ann, s těmi šaty a rtěnkami v odstínech běžové a pisklavým dětským hlasem. Stella roky pracovala v obchodě s luxusním oblečením. Dělalala za pokladnou, vyřizovala faktury, obsluhovala zákazníky. Ann, stylistka na volné noze, k nim občas zašla a půjčila si nějaké oblečení pro celebrity do televize. Peder se s Ann

párkrát viděl a se smíchem říkal, že vypadá, jako by byla padlá na hlavu. Tak jasně. Ale zjevně mu to nebránilo skončit s ní v posteli.

PEDER: *Chybím ti?*

Stella bohužel nestihla odpovědět nic pepného, protože se jí telefon vypnul. Napila se whisky a lehla si na rozvrzanou pohovku. Peder jí tak strašně ublížil, už vůbec nevěděla, co k němu cítí.

Pohnula se. Bylo to zvláštní, ale tuhle pohovku si vybavovala. Jako dítě tady sedávala a lehávala. Tehdy byla pohovka natřená a pohodlná, s polštáři jako peříčka. Jednou u večeře usnula mámě na klíně. Poslouchala, jak si máma s babičkou a dědou povídají. Teď se schoulila do klubíčka, snažila se si ty chvíle co nejlépe vybavit. Zavřela oči a ignorovala všechny ty podivné zvuky, skřípání a tukání, soustředila se jen na ten večer. Byla to hezká vzpomínka, máma se s prarodiči výjimečně nehádala. Pili červené víno a panovala útulná atmosféra. Máma měla trochu špičku. Stella hrozně ráda sledovala, jak její chladná matka najednou rozkvetla jako růžička, usmívala se a žertovala. Alkohol jí vždycky obrousil hrany.

Usnula na omlácené pohovce neklidným spánkem. Zdálo se jí o nevěrných mužích, penězích protékajících mezi prsty a životně důležitých věcech, které hledá, ale nemůže najít.

Další den ráno Thor vstal stejně brzy jako jindy. Byla sobota, ale zvířatům to bylo jedno. Nasypal kávu do kávovaru a pustil ven psy. Pumba se okamžitě začal válet v trávě.

„Ty jsi teda pomocník na baterky,“ zavolal na něj Thor a nazouval si holínky. Pumba zvedl čumák od hlíny, štěknul a vesele pokračoval v dovádění. Nessie nasávala vzduch a těšila se na zahájení každodenních úkolů. Thor nejdřív pustil slepice. Vyřítily se ven a okamžitě začaly zobat semínka a hmyz. Největší kohout na Thora chvíli civěl, ale pak obrátil pozornost ke svému harému. Krávy potřebovaly podojit, jako vždycky stály u chléva a čekaly, až budou moci dovnitř. Horské krávy jsou drobná odrůda, která se dobře hodí do švédské přírody. Tři z nich měly zrovna telátka, Thor každou podrbal a něžně na ně promlouval. Všechny byly osobnosti, jedna se ráda nechávala hladit na boku, druhá pod bradou. Po dojení je zase vyhnal ven. V noci byla telata ve chlévě, ale ve dne se procházela s matkami na pastvě. Thor zvířatům pastvy střídal, někdy pustil na jednu louku ovce a jindy zase krávy, zajišťovalo to dobrou stravu pro zvířata a rovnováhu pro přírodu.

„Musíme zkontrolovat ovce,“ oznámil Thor Nessie, když dokončil úklid. Souhlasně štěkla.

Většina oveček už měla jehňata, ale pár bylo ještě březích a Thor chtěl zkontrolovat, jak se jim vede.

Nessie šla jako první a Thor s Pumbou ji následovali. Thora zajímalo, jak se měšťačce Stelle asi dařilo v noci. Možná ji tam neměl nechávat? Teď mu došlo, že v tom domě nejspíš není voda ani elektřina. Včera ho to vůbec nenapadlo. Elektřina už tam bude vypnutá roky a nebyl si jistý, jestli je tam vůbec zavedený obecní vodovod, jen věděl, že je tam studna, párkrát ji kontroloval, ale klidně může být vyschlá. Zničehonic se ho zmocnilo špatné svědomí.

Ovce v ohradě byly v pořádku. Jehňata pobíhala na sluníčku, dospělé kusy se pásly a všichni vypadali spokojeně, i když si Nessie měřili dost skepticky. O kousek dál Trampota vesele poskakovala na kopečku, kam se vyrazila napást. Thor to pak vzal zpátky kolem jezírka, a když si stavěl na kávu, bylo osm hodin.

Než se káva uvařila, našel ovesné suchary a sušenky a obojí zabalil do utěrky. Uvařil vajíčka, vypil si kávu a zbytek nalil do termosky. Vestoje snědl housku a do umělohmotné láhve natočil vodu. Přidal ještě sýr a jablka a vydal se k chatce.

Dům vypadal naprosto opuštěně, a i když tahle oblast byla bezpečná, Thor na chvíli znervózněl. Možná ji tu opravdu neměl nechávat.

„Co myslíš, Nessie?“ oslovil fenku. Otočila hlavu na stranu a podívala se na něj chytrýma očkama. „Souhlas,“ kývl. „Podíváme se tam.“

Zaťukal na oprýskané dveře. Dřevo bylo v pořádku, ale ošlehané větrem a deštěm. Thor čekal a naslouchal, a když se nic nedělo, zabušil silněji. Měl pocit, jako by se otřásl celý dům.

Dveře se rozletěly, rám zaúpěl a objevila se Stella. Naštvaná a pomačkaná, ale zjevně v pořádku. Pod očima měla kruhy, černé vlasy, včera tak hezky upravené, jí trčely do všech stran, a vypadala všelijak, jen ne svěže.

Ale určitě jí nic nebylo. I když spala oblečená. A neodlíčila se.

„Dobré ráno,“ vyhrkl Thor, kterému se nečekaně velmi ulevilo. Kromě úlevy pocítil ještě něco, co neuměl popsat. I když ta holka vypadala zuboženě a rozhodně ne vesele, tak byla... k sežrání. Malá a pěkně tvarovaná. Zlatá pokožka a oblé linky. Kromě obočí, to měla rovné a rozmazané.

„Aha, to jste vy,“ uvítala ho neradostně.

„Vyspala jste se dobře?“

Kýchla a hřbetem ruky si utřela nos. „Ani bych neřekla.“

Zněla nasydle, měla nateklé oči.

„Máte alergii?“ Vrcholila pylová sezona a spoustě lidem to nedělalo dobře.

„Ne.“ Měla hluboký hlas, teplý a vřelý jako srpnová noc.

Thor se zadíval na její oteklé oči a tmavé kruhy pod nimi. Snad neplakala? Špatné svědomí nevítal, ale zasloužil si ho. Měl ji varovat, neměl se poddávat únavě a naštvání. Kradmo pohlédl na její bosé nohy. Nehty měla nalakované švestkovým odstínem. Pořád voněla tím smyslným parfémem a top, který měla na sobě, vypadal draze, i když byl pomačkaný. Byla jako z jiného světa. Do venkovského prostředí vůbec nezapadala. S těmi svými sexy nehty, krásnými vlasy a vůní lilí a exotického koření.

Thor zvedl ruku s termoskou. „Donesl jsem kávu.“

Nakrčila nos. „Já kafe nerada,“ ušklíbla se. Prolétla kolem ní moucha a ona se po ní hystericky ohnala. A to si Thor zrovna začínal myslet, že je třeba normální.

„Jste na venkově. Tady všichni pijou kafe.“

„Hm, no, když už jsme u toho... já nemám moc ráda ani venkov.“

„Až tak?“

Pousmála se a její rty jako by byly přímo napojené na jeho rozkrok, protože ho v něm slastně bodlo. Ten úsměv ho rozžhavl. Rozpačitě si odkašlal.

„Mohla bych tvrdit, že jsem zažila i horší noci, ale to bych lhala.“

Thor se nepatrně usmál. Nebyla tak nepříjemná, jak se dělala, i když ještě nepotkal nikoho, kdo by nepil kávu. Ukázal jí vodu a balíček s jídlem a snažil se působit přátelsky. Nechat se takhle oblbnout lakem na nehty, úsměvem a hlubokým hlasem, to nebyl zrovna jeho styl.

Tak co?

„A co byste řekla na vodu a chleba?“

Zamrkala. Měla tmavé oči a dlouhé řasy, i ty se Thoro-
vi líbily. „K jídlu bych si asi něco dala,“ pronesla váhavě,
jako by si nebyla úplně jistá. Zlehka ustoupila a zvedla
k němu oči. „Nepůjdete dál?“

„Jestli vám to nevadí.“

Nonšalantně pokrčila rameny a otevřela dveře doko-
rán, aby mohl vstoupit. Když kolem ní Thor procházel,
zlehka se dotkl její ruky. Mezi jejich rukama byla látka je-
jího topu a jeho flanelové košile, ale ten dotek jím stejně
projel jako elektrický šok. Do nosu mu zavanula její vůně,
a teprve když vstoupil dovnitř, mohl se zase normálně
nadechnout.

„Zas tak hrozně to tady nevypadá,“ zalhal.

Dům byl opravdu ve velmi špatném stavu, zevnitř i zven-
ku. Na pohovce ležela Stellina kabelka. Ona spala na to-
mhle tvrdém prkně? Žádný div, že vypadá tak zbědovaně.

Zamířili do kuchyně. Bylo tam prázdné, žádný náby-
tek, závěsy, jen pár sirek a láhev od nějakého alkoholu.
Thor postavil vodu na lavici. Kvůli špatnému svědomí s ní
trochu bouchl. Ona strávila noc... v tomhle.

Stella vyndala sklenici. „Mám jenom jednu,“ řekla omluv-
ně.

„To nevadí.“ Nalil jí a sledoval, jak žíznivě pije. Nastavila mu sklenici, aby jí nalil ještě. „Páni, měla jsem hroznou žízeň.“ Přejela si jazykem po zubech. „A potřebuju si vyčistit zuby.“

Zatímco pila, Thor na lavici vybalil jídlo.

„Jste ze Stockholmu?“ zeptal se a vyndal suchary. Vytáhl nůž, ukrojil sýr a začal krájet jablko. Všechno položil na prasklý tác a podal jí ho.

Povytáhla obočí a Thor si uvědomil, že jí nachystal jídlo. Asi starý zvyk. Vzala si kousek jablka, suchar a plátek sýra, nic víc. Vypila další sklenici vody. Musela být vyprahlá. Thor zavěštil. Opravdu cítí alkohol? Znovu se podíval na láhev na stole.

Vzala si další kousek jablka. „Jo, bydlela jsem ve Stockholmu celý život. Ale babička s dědou vlastnili tenhle dům. Wallinovi, pamatujete si je?“

Nebylo si kam sednout, tak stáli. Stella držela sklenici s vodou. Měla hezké ruce. Štíhlé prsty s dlouhými lesklými nehty ve stejném odstínu jako kůže.

Thor si na Wallinovy pamatoval jen matně. Šediví a shrbení. Zemřeli pár měsíců po sobě. Dost se tady o tom mluvilo. Že jeden nechtěl žít, když ten druhý umřel. Smutné, ale zároveň hezké. „Vím, kdo byli, ale když zemřeli, byl jsem ještě malý, už to musí být hodně let.“

Stella kývla. „Před jejich smrtí jsem je dlouho neviděla, matka se od nich odstříhla. Od celého Laholmu.“

Thorovi se v hlavě rozsvítilo červené světélko. O tomhle už někdy slyšel. Bylo pár historek, které se rozebíraly u holiče a ve frontě v obchodě. Místní skandály. I on zavdal příčinu k některým řečem. On i Klas za sebou měli pár divokých let. Doteď tady na něj lidi koukali jako na buřiče, i když už byl dospělý a zklidnil se. Jenže člověku prostě jednou přidělí škatulku a z té se jen tak nevymaní. Zaplašil myšlenky na Klase, byly příliš bolestivé.

„Moje rodiče je určitě znali. Můžu se jich zeptat, co o nich vědí, kdybyste chtěla.“ Zvlášť jeho máma věděla všechno. Hodně lidí si chodilo do jejího knihkupectví v Laholmu vyměňovat drby. A odešli s knihou, příručkou nebo aspoň balíkem sešitů, většina i slíbila, že zase přijde na další knižní večer.

„Díky. Ale nevím, jak dlouho se tady zdržím. Přijela jsem dost nepromyšleně.“

„A přitom to tady máte tak útulné. Bez vody a elektřiny.“

Zasmála se. Hlubokým smíchem, při němž ho zašimralo okolo žaludku.

„Vám se tady líbí?“ zeptala se a vložila si do pusy kousek sýra. „Jako v Laholmu?“

„Většinou.“

„Asi pomůže mít tekoucí vodu.“

Kývl. „Dost.“

„Nikdy mě nenapadlo, jak jsme na tom závislí. Jako věděla jsem to, ale stejně...“

„Moderní Švéd spotřebuje sto šedesát litrů vody denně. Tady jsem vám donesl deset.“ Odmlčel se. Neřekla si mu o přednášku. Ale jako sedlák prostě o vodě hodně přemýšlel. Zjistí, jak to tu Stella má s vodou. Pokud tu tedy zůstane.

„Kde pracujete?“ zeptala se a opřela se o linku. Špinavá okna sem pustila pár slunečních paprsků. Teď vypadala o trochu lépe.

„Mám ekologickou farmu.“

Zastrčila si pramínek vlasů za ucho. „Dá se z toho vyžít?“

„To je otázka definice. Ale ano, jsem soběstačný a část svých výpěstků prodávám.“ Na podzim vždycky prodával zeleninu, taky nabízel samosběr květin a rajčat. Vyráběl si sýr, olej, experimentoval se svařeným vínem, medem a dalšími pochutinami. Zvládal to. Hlavně proto, že se

dobře staral o stroje, náklady držel nízko a neustále hledal nové možnosti.

„To jste jako sedlák?“

„Ano.“

Stella se usmála. „Ne že bych nějak přesně věděla, co dělají sedláci. Jsem beznadějná holka z města.“

„Fakt? To bych si ani netipnul.“

„Příroda je pro mě lavička v parku. Díky, že jste mě sem včera odvezl. A omlouvám se, že jsem byla nepřijemná.“

„V pohodě. Chodil jsem sem za tím dědou, co tu bydlel předtím.“ V domě se usadil místní dost svérázný muž. Nikdo mu nic neřekl, a tak zůstal. „Zemřel před pár lety.“

„Umřel tady?“ Stella se rozpačitě rozhlédla.

Další rozdíl mezi lidmi z města a vesnice. Pro Thora byly život a smrt pevně spjaté, smrt byla často smutná, někdy k nevydržení, ale byla to součást života.

„Ne, v nemocnici. Byl hodný, nebude vás strašit. Ale občas jsem si říkal, jestli sem někdy přijede majitel.“ Snažil se zavřít skříňku, která se pořád otevírala. Prohlížel si hnědé zdi a špinavou podlahu, zadíval se do vyschlého dřezu. „Ten dům je ve špatném stavu.“

„Nepovídejte,“ odsekla Stella suše. Rozhostilo se ticho. Stella se špinavým oknem dívala ven. „Ten dům je všechno, co mám.“

Nessie venku zaštekala. „Budu muset jít,“ jen nerad nadhodil Thor. Všiml si, že Stella skoro nejedla. A taky hrozně křečovitě svírala sklenici, jako by se držela na nohou jen díky tomu, že pevně zatíná svaly. „Dneska mi na statek přijdou pomocníci. Máme toho hodně, jarní práce jsou v plném proudu.“ Tlachání tohoto druhu mu nebylo moc vlastní. Jenže tahle Stella ho znervózňovala. Nechtěl si ji vzít na starost, věděl, že by neměl. Jenže...

„Chápu,“ kývla Stella a zatvářila se smutně.

Thor se v duchu hádal sám se sebou. „Proč nepijete kávu?“

„Mám radši čaj.“ Zvedla z linky zmuchlaný sáček. „Chtěla jsem si dát čaj.“

„Doma mám čaj. A teplou vodu. Klidně se mnou pojedte na Solrosgården.“

„Tak se jmenuje váš dům?“

„Jo.“ Rodiče ho tak pojmenovali, podle slunečnic. Když kvetly a oni byli mladí. A zdraví.

Stella se rozhlédla. „A můj dům? Jmenuje se nějak?“

„Barabizna?“

Usmála se. „Legrační, kdyby to nebyla pravda.“

„U mě se můžete i vysprchovat. Dát si čaj. A zajít si na záchod.“ Najíst se, pomyslel si. Snědla jen kousek jablka a trochu sýra, ale jestli chce ustát život tady, potřebuje něco výživnějšího.

Váhala. Thor k ní přistoupil o kousek blíž. Zamrkala. Zvedl ruku, užuž se chystal ji položit na její rameno. Jako by z místnosti zmizel všechen kyslík a někdo tu zapnul naplno topení. Zírali na sebe. Thor zahanbeně spustil ruku a couvl.

„Jsou tam moje děti a možná ještě někdo další, vždycky se tam někdo najde.“

„Máte děti?“ Stella naklonila hlavu na stranu a Thor viděl, že svádí vnitřní boj.

„Dvě.“

„Hm.“

„Je tam úplně oddělená koupelna. Hodně teplé vody, velké ručníky. Mýdlo.“

Nechápal, proč ji tak přemlouvá. Chtěl i nechtěl, aby s ním šla. Chtěl, protože byla hezká a zábavná a on za ni cítil odpovědnost. A ze stejných důvodů nechtěl. Víc odpovědnosti už nepotřeboval. Ani za hezké a zábavné ženy. Hlavně ne za takové. A to napětí mezi nimi – vnímá to ona stejně?

Nessie venku znovu netrpělivě štekla. Stella se zamračila. „Nemám ráda psy.“

„Chápu. Nemáte ráda venkov, kafe a psy.“ A děti, pomyslel si, protože při zmínce o nich se moc nadšeně netvářila. A to je ještě ani neviděla.

Thorovi bylo jasné, že Stella váhá. Chápal ji. Život v barabizně není pro všechny. Hlavně ne pro měšťačky s nalakovanými nehty a voňavou kůží.

„Máte na to nabýječku?“ ukázala na svůj zlatý iPhone.

„Jo.“ A zasadil poslední smrtelný úder: „A taky rychlý internet.“

„Věděl jste, že tady skoro není signál?“

Přikývl.

„Tak já bych k vám na chvíli šla.“

„To rozhodl ten internet?“

Stella si odrkla. „Internet, záchod, čaj,“ houkla a utřela si nos. „V tomhle pořadí. Máte fakt normální záchod? Jestli jen kadibudku, tak si to ještě rozmyslím. Ne že bych úplně přesně věděla, co to je, ale zní to hrozně.“

Thorovi zacukaly koutky. Skoro si přál, aby tam ta kadibudka ještě stála, ale dávno ji strhl, protože na jejím místě postavil skleník. „Ne, kdepak, mám obyčejné poctivé splachovací záchody, tři, a fungují skvěle.“

Stella si úlevně vydechla.

Rozmazlená holka z města, co nesnáší venkov – fakt super nápad si ji odvést na svoji usedlost, do všeho toho zmatku, co tam vládne. Co by se asi tak mohlo pokazit? Z nějakého důvodu měl ale Thor skvělou náladu, když si o chvíli později odváděl Stellu k sobě domů. Kolem nich běhali psi, slunce svítilo a ptáci zpívali. Předpokládal, že se tu Stella zdrží jen krátce, takže to, že se mu líbí, je v podstatě v pořádku.

Stella předpokládala, že se při případné partnerské krizi bude chovat důstojně. Zachová si chladnou hlavu a bude v pohodě. Hlavně si ale myslela, že ji nikdy nikdo nebude podvádět, říkala si, když kráčela trávou za Thorem. Vyhnula se kravskému lejnu, zakopla o trs trávy a znovu chytila rovnováhu. Odehnala nějaký hmyz. Příroda je mokrá, špinavá a nespolehlivá, kdyby se jí někdo ptal na názor.

Když Thor zaklepal na její dveře, zrovna se chystala rozbrečet na celé kolo. To nebylo důstojné ani trochu.

Malý tlustý pes, Pumba, pobíhal v trávě, honil motýly, okusoval pampelišky a lovil klacíky, to všechno s obrovským nadšením. Očichal jí boty, štěkl na její kabelku a zase odběhl. Sem tam se na ni ale toužebně podíval, jako by doufal, že přestane být nudná a začne si s ním hrát. Hezká černobílá fenka Nessie kolem nich pobíhala v kruzích. Sem tam si lehla na zem a pak zase vyskočila a rozběhla se, klidná a soustředěná.

„Co to dělá?“ zavolala Stella na Thora.

Zastavil se a díval se, kam kouká. Takhle v rozbujelé přírodě a se slunečními paprsky v hnědých vlasech nevypadal vůbec špatně, pomyslela si Stella a začlonila si rukou oči. Nečekala to, ale jako by ho najednou teprve teď uviděla pořádně. Působil klidně a vyrovnaně. Stabilně a nezdolně jako ty staré stromy, které cestou mýjeli.

„Je to pastevecký pes,“ sdělil jí Thor, zavolal Nessie

jménem a ona se k němu hned rozběhla. Stella vyděšeně zvedla ruce. Nessie ji očichala a nechala se pohladit. Kožíšek měla krásně hebký.

„Má tak milé oči,“ podivila se Stella. Nessie se ani trochu nepodobala těm nervózním psům, věčně na vodítku a očurávajícím revír, které znala z města.

Nessie se tázavě podívala na Thora. Ten kývl a fenka se rozběhla.

„Ta je teda poslušná,“ řekla uznale Stella. Mezi fenou a Thorem byla jasná vazba. Bylo to hezké.

„Trénoval jsem ji od štěněte.“ Podíval se na Pumbu, který měl čumák zanořený do hlíny. Zadek se mu míhal ve vzduchu. „Zato tenhle je beznadějný.“

Stella se zasmála. „Ale roztomilý.“

Sledovala, jak se Thor sklání a tahá něco štěněti z tlamy. V sepraném tričku, pracovních botách a montérkách měl opravdu hodně daleko do symetricky vytrénovaných městských mužů, na které byla Stella zvyklá. Dýchala z něj syrová maskulinní síla, kterou neznala. Mělo to co do činění s pobytem venku, kompetentností a přežitím. Oslovovalo to část jejího já, které...

„Jsme tady,“ řekl Thor a zastavil tak zprudka, že Stella, ponořená do myšlenek, do něj málem vrazila. Vyvalila oči, trochu zadýchaná, ale hlavně nevěřící. Nevěděla, co od Thorova domu čekat, ale tohle...

„Páni, tady bydlíte?“ vydechla. Byl to velký bílý dům se zelenými okny a několika dalšími budovami roztroušenými po pozemku.

V pozadí se zvedaly zelené kopečky a všude rostly ovocné stromy a keře. Bílé a růžové narcisy a tulipány všech barev. Pestrobarevný ráj. Na dvoře se k nim seběhly slepice – hnědé, šedé, kropenaté a jedna úplně černá. Pobíhaly, zobaly zrníčka a poskakovaly u keříků. Na schodech se vyhřívala černá kočka. Nessie ji ihned odehnala.

„Dům a dvůr jsou Nessiina doména,“ zasmál se Thor.
„Nestrpí tu žádné kočky.“

„Máte jich víc?“

„Tři. Neustále svádějí boj o prvenství.“

Vyšli po širokých schodech a vstoupili do haly plné věcí. Zevnitř se ozývaly hlasy a smích svědčící o tom, že v domě nejsou sami.

„Chcete se s nimi seznámit teď, nebo až po sprše?“ zeptal se Thor.

„Po,“ pronesla Stella důrazně. Nebyla zvyklá být takhle ušmudlaná a ani trochu se jí to nelíbilo. Špína nebyla nic pro ni.

Zavedl ji do koupelny. Nakoukla dovnitř, koupelna byla jednoduchá, ale voněla čistotou a nic víc teď Stella nepotřebovala. Thor jí podal dva ručníky, staré, ale čisté, a instruoval ji: „Budu v kuchyni. Nespěchejte. Použijte cokoli, co budete potřebovat. Kromě věcí na polici s nápisem *Sáhni na to a zabiju tě*. To je moje dcery.“

„Chápu.“

Odešel a Stella se zamkla. Svlékla se a pustila vodu. Umyla si vlasy jablečným šamponem, na tělo nanesla sprchový gel od Barnängen a dlouho se sprchovala. Ona, která tak ráda chodila do sauny a na internetu si kupovala drahé sprchové gely ve slevě, si pochvalovala, že tohle je nejlepší sprcha jejího života. Vytřela se ručníkem dosucha a užívala si pocit čistoty. V tašce si přinesla náhradní spodní prádlo. Ze Stockholmu si přivezla i dva čisté topy, ale nevěděla, čím myslela, protože byly světlé, hedvábné a na venkov absolutně nevhodné. Ale osobně je navrhla a měla je hrozně ráda. Jeden z nich si oblékla a do tašky strčila ten zmačkaný spolu s kašmírovým svetrem, ve kterém spala. Obojí by potřebovalo vyprat. Později si to aspoň pověsí ven a nechá vyvětrat na slunci. Teď je aspoň čistá. Prsty si pročísala vlasy a vzpomněla si na všech-

ny svoje vlasové přípravky a žehličku. Tvář si namazala denním krémem, ruce a nohy tělovým mlékem, zuby si vyčistila svým cestovním kartáčkem, na který si nanasla pastu z velké rodinné tuby. Nakonec se na sebe zahleděla do zašlého zamlženého zrcadla. Vlasy měla kudrnaté, bez žehličky se nedaly nijak zvládnout. Ale byly čisté a voňavé. Obvykle nazlátle hnědá pokožka byla bez lesku a bledá, pod očima se rýsovaly tmavé kruhy; rozhodně už zažila lepší dny, navenek i vnitřně, ale cítila se poměrně reprezentativně. Na krku jí visel mámin zlatý řetízek a v uších se houpaly náušnice, takže se cítila téměř ve své kůži.

Když po sobě uklidila a otevřela dveře, zaslechla Thorův hluboký hlas a pak dětské vysoké hlásky. Následovala je do velké kuchyně, která podtrhovala její dojem z Thorova domu, a sice že je hřejivý, plný chaosu a kouzelný.

Thor se na ni podíval. „Tady máme našeho hosta. Udělal jsem ti čaj.“ Podal jí velkou konvici. „Celá jen pro tebe. Doufám, že máš ráda Earl Grey, jiný nemáme.“

„Super,“ ocenila jeho snahu upřímně. Čaj, dostala čaj. Nálada se jí zlepšila snad o sto procent.

„Tohle je moje dcera Juni,“ ukázal Thor na černovlasou dívku s naštvaným výrazem.

„Ahoj,“ pozdravila ji Stella.

Juni neodpověděla, jen trhla hlavou, což mohlo znamenat prakticky cokoli. Otrávená puberťačka – jasně. Thor okřikl štěně, které kolem nich poskakovalo. Ukázal na dveře.

„Pumbo, ven!“ Pes schlíple poslechl. Sedl si na schody, packami se opíral o práh a toužebně je sledoval. „A tohle je můj syn Frans.“ Thor ukázal na vysokého hubeného kluka, který zrovna nesl na stůl modrobílé talíře.

„Ahoj,“ řekla Stella.

„Čau,“ odvětil Frans. Z čela si odfoukl ofinu, která mu tam hned zase spadla zpátky.